

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 197/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., t. č. Ústav pre výkon trestu odňatia slobody v I., prechodne Ústav pre výkon trestu odňatia slobody v P., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom v Prešove v konaní o obnove konania vedeného pod sp. zn. 2 Nt 17/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2004 doručená sťažnosť J. P., t. č. Ústav pre výkon trestu odňatia slobody v I., prechodne Ústav pre výkon trestu odňatia slobody v P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom v Prešove (ďalej len „okresný súd“) v konaní o obnove konania vedeného pod sp. zn. 2 Nt 17/03.

Sťažovateľ tvrdí, že k namietanému porušeniu jeho označeného práva došlo umelo vyvolanými priet'ahmi v konaní o obnove konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 Nt 17/03. Poukazuje na tú skutočnosť, že v tejto veci koná sudca, ktorý už v roku 1998 rozhodoval v jeho trestnej veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 3 T 97/98 a podľa neho rozhodol nezákonne. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ 10. februára 2004 a 18. februára 2004 vzniesol predsedovi okresného súdu námietku proti vo veci konajúcemu sudcovi, pretože je presvedčený, že sudca by opäť konal nezákonne. Svoju námietku na odvolanie vybavujúceho sudcu adresoval sťažovateľ 17. februára 2004 aj Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Sťažovateľ za tým účelom žiada, aby mu ústavný súd priznal odškodné vo výške 550 000 Sk.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či má náležitosti predpísané v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03).

Obnova konania, ktorá je upravená v druhej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), je prípustná len z dôvodov ustanovených v § 228 až 231 citovaného zákona, pričom návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť (§ 230 ods. 1 OSP). Pre konanie o obnove konania platia primerane ustanovenia o konaní v prvom stupni (§ 232 OSP). Návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí (§ 234 ods. 1 OSP).

V okolnostiach prípadu vznik zbytočných prietáhov v konaní o obnove konania vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 2 Nt 17/03 vyvodzuje sťažovateľ výlučne z jeho domnienky o údajnej zaujatosti vo veci vybavujúceho sudcu, ktorý už v jeho neprospech vydal odsudzujúci rozsudok sp. zn. 3 T 97/98 právoplatný 15. februára 2001 v konaní, ktorého obnovu sťažovateľ žiada.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98).

V trestnej veci sťažovateľa v konaní sp. zn. 3 T 97/98 už bolo právoplatne rozhodnuté. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že obnova konania na základe návrhu sťažovateľa nebola v čase podania jeho sťažnosti ústavnému súdu povolená. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ nenachádza v stave právnej neistoty, čo je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a teda ani jeho označené právo nemohlo byť v tomto štádiu porušené.

Za účelom úplného zistenia skutkového stavu veci ústavný súd 18. mája 2004 požiadal okresný súd o informáciu o spôsobe a stave vybavenia vyššie uvedeného návrhu sťažovateľa na obnovu konania. Z vyjadrenia predsedu senátu okresného súdu doručeného

ústavnému súdu 19. mája 2004 vyplýva, že sťažovateľ, v tom čase už vykonávajúci trest odňatia slobody, podal 23. júna 2003 okresnému súdu žiadosť o povolenie obnovy konania v právoplatne ukončenej trestnej veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 3 T 97/98.

Predmetný trestný spis sa v tom čase nachádzal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorá ho okresnému súdu doručila 9. júla 2003 prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Prešove.

Po pripojení spisu sp. zn. 3 T 97/98 k spisu sp. zn. 2 Nt 17/03 okresný súd 9. januára 2004 nariadil verejné pojednávanie na 10. február 2004. Keďže v tejto trestnej veci existujú dôvody nutnej obhajoby, sťažovateľ bol zároveň vyzvaný, aby oznámil súdu, či si obhajcu zvolí, alebo mu má byť súdom ustanovený. Dňa 21. januára sťažovateľ oznámil súdu meno obhajkyne, ktorá ho bude zastupovať v súdnom konaní. Dňa 27. januára 2004 okresný súd vyzval menovanú obhajkyňu, či preberá obhajobu odsúdeného. Dňa 5. februára 2004 obhajkyňa oznámila okresnému súdu, že neprebrala plnú moc a nebude zastupovať odsúdeného sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu bol 5. februára 2004 sťažovateľovi súdom ustanovený obhajca.

Na verejných pojednávaniach konaných 10. februára 2004 a 24. februára 2004 sťažovateľ vzniesol námietky zaujatosti voči predsedovi senátu. Proti uzneseniu o nevyklúčení sudcu z rozhodovania v tejto trestnej veci podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola postúpená 16. marca 2004 na rozhodnutie Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“).

Krajský súd na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2004 uznesením sp. zn. 5 Tos 19/04 sťažnosť odsúdeného proti vyššie uvedenému uzneseniu zamietol. Spis bol doručený okresnému súdu 27. apríla 2004 a 17. mája 2004 bol určený termín verejného zasadnutia na 15. jún 2004.

Ústavný súd v predmetnej trestnej veci konštatuje, že v okolnostiach prípadu okresný súd priebežne a primeraným tempom konal o žiadosti o obnovu konania. Celková doba

konania okresného súdu o sťažovateľovom návrhu je taktiež primeraná. Sťažovateľova žiadosť o odročenie verejného zasadnutia, ako aj vznesenie námietky zaujatosti vo veci konajúceho sudcu predstavujú využitie jeho zákonných procesných práv. Primeranú dobu potrebnú na rozhodnutie o jeho návrhoch nemožno pričítať na vrub okresnému súdu a neznamená vznik zbytočných prietáhov v konaní, ktoré by mohli zasiahnuť do sťažovateľových práv podľa ústavy.

Preto je sťažovateľova sťažnosť zjavne neopodstatnená. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzval sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu ani na odstránenie ďalších nedostatkov jeho sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2004